CESTA PROSPERITY

JAMES ALLEN

Toto je ukázka z knihy

CESTA PROSPERITY

JAMES ALLEN

PUBLIKOVÁNO V USA

V ORIGINÁLE

THE PATH OF PROSPERITY

1907

1 české vydání 2026 vydalo jako svou 160 publikaci

nakladatelství

DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

PŘEKLAD

JÁN MASTER

OBSAH

PŘEDMLUVA – str. 5
I. LEKCE ZLA – str. 6
II. SVĚT JE ODRAZ MENTÁLNÍCH STAVŮ – str. 11
III. CESTA VEN Z NEŽÁDOUCÍCH POMĚRŮ – str. 16
IV. TICHÁ MOC MYŠLENKY: OVLÁDÁNÍ A USMĚRŇOVÁNÍ VLASTNÍCH SIL – str. 27
V. TAJEMSTVÍ ZDRAVÍ, ÚSPĚCHU A MOCI – str. 35
VI. TAJEMSTVÍ HOJNÉHO ŠTĚSTÍ – str. 45
VII. REALIZACE PROSPERITY – str. 51

PŘEDMLUVA

Rozhlédl jsem se po světě a uviděl, že je zastíněn žalem a spálen prudkými ohni utrpení. A hledal jsem příčinu. Hledal jsem všude kolem, ale nenašel jsem ji; hledal jsem v knihách, ale nenašel jsem ji; hledal jsem v sobě – a nalezl jsem tam jak příčinu, tak i skutečnost, že jsme si ji vytvořili sami. Hledal jsem znovu, hlouběji, a nalezl jsem lék. Nalezl jsem jeden Zákon – Zákon lásky; jeden Život – život v souladu s tímto Zákonem; jednu Pravdu – pravdu ovládnuté mysli a klidného, poslušného srdce. A snil jsem o tom, že napíšu knihu, která by pomohla mužům i ženám – ať už bohatým či chudým, vzdělaným či nevzdělaným, světsky založeným či těm, kteří se světem neřídí – najít v sobě samých zdroj veškerého úspěchu, štěstí, naplnění i pravdy.

Ten sen zůstal se mnou, až nakonec nabyl konkrétní podoby; a nyní jej vysílám do světa s posláním uzdravovat a přinášet požehnání, s vědomím, že si jistě najde cestu do domovů a srdcí těch, kteří na něj čekají a jsou připraveni jej přijmout.

- JAMES ALLEN

LEKCE ZLA

Neklid, bolest a smutek jsou stíny života. Na celém světě není srdce, které by nepocítilo osten bolesti; není mysli, která by nebyla zmítána na temných vodách trápení; není očí, které by nevyronily horké, oslepující slzy nevýslovné úzkosti. Není domácnosti, do níž by nevstoupili velcí ničitelé – nemoc a smrt –, kteří od sebe trhají srdce a na vše kolem prostírají temný závoj žalu. V pevných a zdánlivě nezničitelných osidlech zla jsme všichni více či méně uvězněni a lidstvo provází bolest, neštěstí a strasti.

Ve snaze uniknout tomuto tíživému temnu, nebo jej alespoň nějak zmírnit, se lidé bezhlavě vrhají do nesčetných způsobů jednání – na cesty, o nichž naivně doufají, že je dovedou ke štěstí, které nikdy nepomine. Patří k nim například opilec či nevěstka, kteří se oddávají smyslným požitkům; Tak vypadá výlučný estét, který se uzavírá před strastmi světa a obklopuje se ochromujícím přepychem; takový je ten, kdo prahne po bohatství či slávě a všemu ostatnímu podřizuje dosažení tohoto cíle; a takoví jsou i ti, kdo hledají útěchu v konání náboženských obřadů.

Zdá se, že všem se ono hledané štěstí dostavuje a duše je na čas ukolébána do sladkého bezpečí a opojného zapomnění na existenci zla. Avšak nakonec přichází den nemoci, případně do nechráněné duše náhle vtrhne velký zármutek, pokušení či neštěstí – a celá stavba jejího domnělého štěstí se rozpadá na kusy.

Nad každou osobní radostí tak visí Damoklův meč bolesti, připravený kdykoli dopadnout a rozdrtit duši člověka, který není chráněn poznáním.

Dítě touží stát se dospělým, zatímco dospělí teskní po ztraceném štěstí dětství. Chudý člověk se zmítá v poutech chudoby, jež ho svírají, a bohatý často žije v obavách z chudoby, nebo křižuje svět v honbě za prchavým stínem, který nazývá štěstím.

Někdy má duše pocit, že nalezla jistý klid a štěstí tím, že přijala určité náboženství, osvojila si nějakou filozofii či si vybudovala intelektuální či umělecký ideál. Avšak nějaké silné pokušení ukáže, že toto náboženství je nedostatečné či neuspokojivé; teoretická filozofie se ukáže být jen zbytečnou oporou; nebo se v jediném okamžiku ona idealistická socha, na níž dotyčný léta pracoval, roztříští na kusy přímo u jeho nohou.

Existuje tedy nějaký únik před bolestí a zármutkem? Neexistují snad prostředky, jimiž lze přetrhat pouta zla? Jsou trvalé štěstí, jistá prosperita a stálý mír jen pošetilým snem? **Nikoliv – existuje cesta (a říkám to s radostí), po níž lze zlo navždy zničit.** Existuje postup, díky němuž lze nemoc, chudobu či jakékoli nepříznivé okolnosti odložit stranou tak, aby se již nikdy nevrátily. Existuje metoda, jak zajistit trvalou prosperitu, prostou veškerého strachu z návratu nepřízně osudu, a existuje praxe, jejímž prostřednictvím lze dosáhnout nepřerušeného a nekonečného míru i blaženosti. **A počátkem cesty, která vede k tomuto slavnému naplnění, je získání správného pochopení podstaty zla.**

Nestačí zlo popírat či ignorovat; je třeba mu porozumět. Nestačí se modlit k Bohu, aby zlo odstranil; musíte zjistit, proč zde je a jaké poučení pro vás skrývá. Je zbytečné rozčilovat se a trápit se kvůli řetězům, které vás svazují; musíte pochopit, proč a jak jste spoutáni. Proto, čtenáři, musíte vystoupit sami ze sebe a začít se zkoumat a chápat. Musíte přestat být neposlušným žákem ve škole zkušenosti a začít se – s pokorou a trpělivostí – učit lekcím, které jsou určeny k vašemu poučení a konečnému zdokonalení. Neboť zlo, je-li správně pochopeno, není ve vesmíru nějakou neomezenou silou či principem, nýbrž pouze pomíjivou fází lidské zkušenosti; stává se tak učitelem pro ty, kteří jsou ochotni se učit. Zlo není nějaká abstraktní entita mimo vás; je to prožitek ve vašem vlastním srdci. Budete-li své srdce trpělivě zkoumat a napravovat, postupně dospějete k odhalení původu a podstaty zla, po čemž nutně bude následovat jeho úplné vymýcení.

Veškeré zlo má nápravný a léčivý účel, a proto není trvalé. Jeho kořeny vězí v nevědomosti – v nevědomosti o skutečné povaze věcí a jejich vzájemných vztazích. Dokud setrváváme v tomto stavu nevědomosti, zůstáváme pod vlivem zla. Ve vesmíru existuje něco, co není důsledkem nevědomosti; kdybychom byli připraveni a ochotni přijmout z toho plynoucí poučení, dovedlo by nás to k vyšší moudrosti a následně by to samo zmizelo. Lidé však ve zlu setrvávají a ono neustupuje, neboť lidé nejsou ochotni či připraveni osvojit si lekci, kterou jim zlo přišlo předat.

Znal jsem jedno dítě, které každou noc, když ho matka ukládala do postele, plakalo a dožadovalo se hry se svíčkou. Jednou v noci, když matka na okamžik nehlídala, dítě svíčku uchopilo; dostavil se nevyhnutelný následek a dítě už si se svíčkou nikdy hrát nechtělo. Skrze tento jediný pošetilý čin se dítě poučilo – a to dokonale – o poslušnosti a pochopilo, že oheň pálí. Tato příhoda je dokonalým znázorněním podstaty, smyslu i konečného důsledku veškerého hříchu a zla. Stejně jako dítě trpělo kvůli své nevědomosti o skutečné povaze ohně, trpí i *„starší děti“* (dospělí) kvůli své nevědomosti o skutečné povaze věcí, po nichž touží, pro něž pláčou a o něž usilují – věcí, které jim však po získání jen škodí. Jediný rozdíl spočívá v tom, že v druhém případě jsou nevědomost i zlo hlouběji zakořeněné a méně zřetelné.

Zlo bylo odedávna symbolizováno temnotou a dobro světlem; v tomto symbolu je skryt dokonalý výklad – samotná skutečnost. Neboť stejně jako světlo neustále zaplavuje vesmír – přičemž temnota je jen nepatrnou skvrnou či stínem, který vrhá malé těleso bránící průchodu několika paprskům tohoto nekonečného světla – tak i Světlo Nejvyššího Dobra je onou pozitivní a životodárnou silou, jež prostupuje vesmírem. Zlo je pak oním bezvýznamným stínem, který vytváří samo *„já“*, když zadržuje a odstiňuje ony projasňující paprsky, jež usilují o vstup.

Když noc zahalí svět do svého černého, neproniknutelného pláště – ať už je tato temnota jakkoli hustá – pokrývá pouze malou část naší drobné planety; celý vesmír je přitom rozzářen živoucím světlem a každá duše ví, že se ráno opět probudí do světla.

Překlad z originálu, editor a grafická úprava

Ján Master

2026

NAKLADATELSTVÍ
DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

více o dalších knihách najdete na

www.doreanmaster.com

